

nedtrykt, at hun undertiden tænkte paa at tage Livet af sig, var navnlig det, at hun ikke kunde bestemme sig til et endeligt Brud med Per. Endda hun forlængst forstod, hvorhen det hele bar, og skønt hun ogsaa godt anede, at der maatte være en Kvinde med i Spillet, opsatte hun Afgørelsen fra Dag til Dag. Saa nedværdigende var Kærligheden! Saa skamløs var den Følelse, hun havde holdt for Livets helligste!

Det var hende under alt dette en Trøst, ja lidt af en Oprejsning, at hun ikke havde faaet betroet Per sin Tilstand. Sin dyreste Hemmelighed havde hun ikke udleveret ham. I sin Moderlighed var hun forbleven ukrænket. Hun kunde da haabe paa at forskaanes for den Ydmygelse ogsaa at blive Offer for hans Medlidenhed.

Hun havde igen en Tid ladet hans Breve ubesvarede, ja det var kun med Overvindelse, hun overhovedet havde faaet sig til at læse dem. Hans Optagethed af Præsten derovre og dennes udvandede Kristendom fyldte hende med Medynk. Men da han nu i sit sidste Brev ligefrem anbefalede hende at forskaffe sig denne Mands Skrifter (hvad hun iøvrigt allerede havde gjort) og fremhævede et Par Prækensamlinger i det tydelige Haab at kunne vinde hende for sin nye Livsanskuelse, opæggede dette hende, saa hun bestemte sig til at svare. Der var her en Lejlighed, hvor hun kunde